

Retrat de Damià Campeny, obra de Vicent Rodés i Aries (a. 1838) (RACBASJ).

Damià Campeny

(Mataró, 1771 - Barcelona, 1855) Damià Campeny i Estrany és considerat, juntament amb Antoni Solà i José Álvarez Cubero, el màxim exponent de l'escultura neoclàssica espanyola i europea. Les obres més rellevants de l'artista formen part de la col·lecció d'escultures de la Llotja: algunes embelleixen els salons de l'edifici i d'altres són conservades per la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi, continuadora de l'Escola de Nobles Arts, a les seves estances del segon pis.

Damià Campeny va néixer a Mataró l'any 1771. Amb vuit anys va ser recomanat a l'escultor Salvador Gurri. Va romandre quatre anys al seu taller i després va passar al de Nicolau Traver. Mentre treballava d'aprenent amb aquests mestres, el jove escultor completava la seva formació a l'Escola de Nobles Arts.

L'any 1795, va rebre una beca de la Junta de Comerç per aprendre escultura a Roma. En aquella època, la ciutat italiana continuava mantenint la primacia en l'àmbit de les arts, especialment en el camp de l'escultura. A Roma, Campeny va anar evolucionant del barroquisme tardà cap al neoclassicisme aleshores dominant a Europa.

L'any 1808, Damià Campeny havia completat la formació i era un escultor de prestigi que volia tornar a Barcelona,

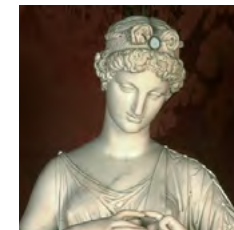
Obres de l'artista a la Llotja

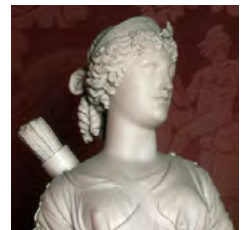
Lucrecia

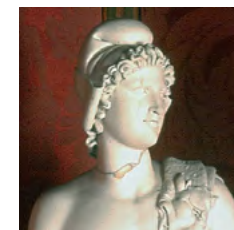
Himeneu

L'Amor

Diana Caçadora

Paris

Janua caeli

Escultura

però la invasió napoleònica de la península Ibèrica el va fer desistir. Finalment, Campeny i les obres que havia creat a Itàlia van desembarcar a Barcelona el 1816.

Damià Campeny va ser nomenat professor de l'Escola de la Llotja. La seva activitat va ser un gran revulsiu per al panorama artístic de la ciutat. Els plantejaments neoclàssics es van consolidar, tot i que el mestre mataroní va tenir pocs encàrrecs on plasmar el seu talent.

L'abril de 1840, la Junta de Comerç va oferir-li la direcció de l'Escola de Nobles Arts, però ell no la va acceptar. La seva mala salut l'obligava a renunciar al càrrec que en un altre temps havia sol·licitat i li havien negat. Damià Campeny va morir el 1855, als 84 anys.

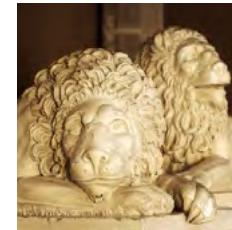
Obres de l'artista a la Llotja

Gerro, dedicat
a Bacus

Gerro, dedicat
a Hèrcules

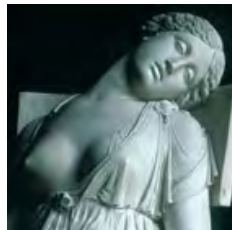
Lleons

Mastí

Lucrècia

L'obra de Damià Campeny representa Lucrècia reclinada en una cadira curul, és a dir, una cadira d'ivori com les que utilitzaven els edils romans, situada sobre un basament rectangular. La patrícia romana reposa els peus, calçats amb sandàlies, en un segon repla. Aquí, net i tant allunyat de la figura com resulta possible, hi ha l'estilet amb el qual s'ha causat la mort. El braç dret està recolzat sobre la cuixa, i l'esquerre penja lliurement. El vestit, parcialment esquinçat, deixa al descobert els braços, el coll i la sina dreta. La ferida mortal, en el costat esquerre, està un xic desplaçada de la posició del cor. És un tall discret, del qual ragen unes petites gotes de sang. Lucrècia té els ulls quasi closos i la boca lleugerament entreoberta, amb una expressió de placidesa, dolçor i pau.

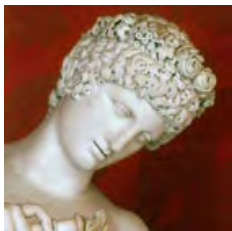
La imatge de Lucrècia, que es mata preferint la mort al deshonor, simbolitza la virtut i la fidelitat conjugals. Lucrècia té els ulls quasi closos i la boca lleugerament entreoberta, i cal destacar-ne la placidesa, la dolçor, la pau i la bellesa que expressa en el moment de la mort.

Què més horror per mi que el viure sens honor? Esta és la mort més cruel, esta és la mort pitjor. Sí, sí: concloïgam ma vida desgraciada i no puc viure més, veent-me deshonorada. Jo vivia a l'honor, vivia a la virtut: cèssia de viure, pues, quan tot està perdut. Vida tan feliç, jo no la puc sofrir; el meu cor l'avorreix i estima més morir.

Reial Junta Particular de Comerç de Barcelona, 1802

Himeneu

Himeneu de Campeny, realitzat en mabre italià, és un bell adolescent, un efeb, nu i calçat amb sandàlies, que té la mirada fixa en les flames que s'ajunten de les dues petites torxes que sosté a les mans. La unió de les flames simbolitza l'amor i el vincle matrimonial. A l'abundant cabellera hi duu una corona de flors amb dues roses al davant.

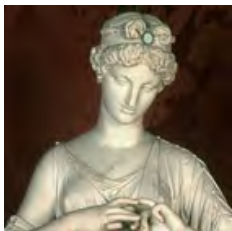
L'Himeneu de Campeny és un bell adolescent totalment nu i calçat amb sandàlies. A l'abundant cabellera hi du una corona de flors amb dues roses al davant. La unió de les flames de les dues petites torxes simbolitza l'amor i la unió matrimonial.

Himeneu i l'Amor encenen les torxes, a les teieres el foc se sadolla d'aromes diversos, pengen garlandes del sostre i arreu ressonen les lires amb les flautes i els cants que joiosament anuncien l'alegria dels cors.

Ovidi, Les metamorfosis

L'Amor

L'*Amor* també coneguda com La fe conjugal, de Damià Campeny és una figura de marbre italià que representa una jove. Duu els cabells recollits amb una diadema, per sota de la qual sobresurt una corona de rínxols, i al darrere hi penja una cua de cavall. A la part frontal hi porta dos tirabuixons de cabells que sostenen un peça oval de metall i vidre, que representa una joia. La dona flexiona lleugerament el genoll dret; té els braços davant el pit i les mans, molt juntes, sostenen l'anell que s'ha de posar al dit. Té el cap inclinat i la mirada fixa en les mans. Les espatlles i els braços estan nus. El vestit, ampli, no amaga del tot la seva bellesa. L'expressió del rostre i l'actitud del cos revelen serenitat i pau.

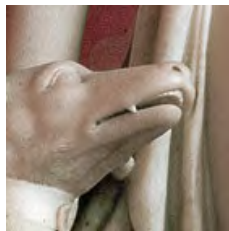
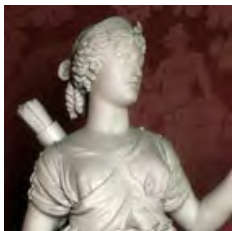

Però ara et fas enrere, i, tot el que vas dir i tot el que vas fer deixes que s'ho emportin i ho esvaeixin els vents i els núvols pels aires. Si tu ho has oblidat, els déus sí que se'n recorden, se'n recorda Fides; ella farà que aviat et penedeixis del teu capteniment.

Càtul, Poemes

Diana Caçadora

Diana caçadora de Damià Campeny és de marbre italià com les altres escultures del conjunt de què forma part –*Himeneu, L'amor o La fe conjugal i Paris*–. Tanmateix, és d'una mida una mica més petita. El seu posat i la túnica curta agitada pel vent expressen moviment; el braç esquerre aixecat i la mà closa suggereixen el gest d'agafar l'arc. A l'esquena hi porta penjat un buirac amb sagetes. Calça sandàlies. Una diadema amb un quart de lluna creixent al front i una trossa al darrera li recullen la cabellera. Té la mirada fixa a la llunyania, com tractant de descobrir una possible presa. L'acompanya un gos que simbolitza la seva passió per la caça.

El posat de la Diana de Campeny i la túnica curta agitada pel vent donen a entendre moviment; el braç esquerre aixecat i la mà closa suggereixen el fet d'agafar l'arc. A l'esquena hi porta penjat el buirac amb les sagetes.

Estem sota la protecció de Diana, donzelles i minyons castos. Cantem a Diana, castos minyons i donzelles; Oh filla de Latona, alta progènie de l'altíssim Júpiter, la teva mare t'infantà vora l'olivera de Delos, perquè regnessis sobre les muntanyes, els boscos verdejants, les afraus ocultes i els rius remorosos.

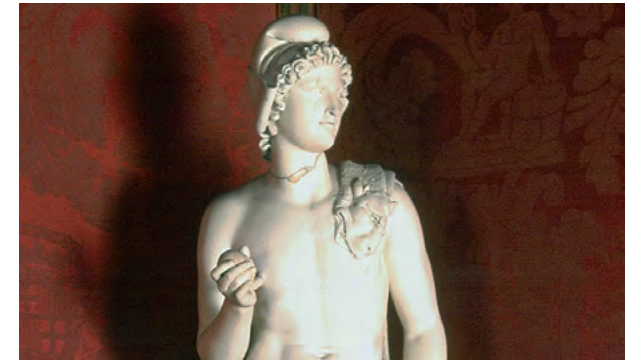
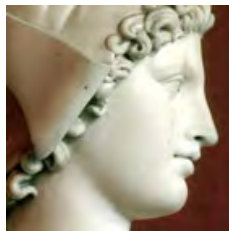
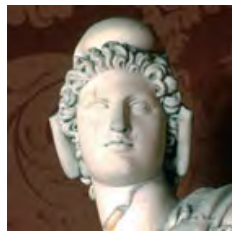
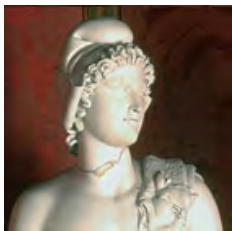
Càtul, Poemes

Escultura

Paris

El *Paris* de Damià Campeny, caracteritzat com a pastor amb la típica barretina frígia, està dempeus i es recolza en un tronc que serveix de reforç de l'escultura. Té l'avantbraç dret lleugerament aixecat i amb la mà sosté una poma. Va nu, tan sols cobert amb una pell d'anyell subjecta a la cintura.

En el cas que el conjunt d'escultures del que forma part –Himeneu, L'amor o La fe conjugal i Diana caçadora– tinguessin com a destinació el monument commemoratiu de les dobles noces reials celebrades a Barcelona el 1802, la presència de Paris al·ludiria a la bellesa de les promeses, Maria Antònia de Nàpols i Maria Isabel de Borbó.

Paris sosté amb la mà dreta la poma de la discòrdia.

Hermes, pren aquesta poma, vés-te'n a Frígia a buscar el fill de Príam, el que fa de pastor al Gàrgar, al massís de l'Ida, i digues-li el següent: "Paris, com que ets bell i docte en qüestions d'amor, Zeus t'ordena que facis de jutge i que decideixis quina d'aquestes dees és la més bella; com a premi de la contesta, la guanyadora es quedarà la poma".

Llucià, Diàlegs

Escultura

Janua caeli

La *Janua caeli* de Damià Campeny és una figura femenina estàtica que recull davant el pit un mantell amb les dues mans. El seu rostre és d'una expressió absolutament clàssica. L'estàtua està ubicada al primer pis de la Llotja, al fons del passadís que mena cap als despatxos de la presidència i de la direcció de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona.

Damià Campeny va emprar la tècnica de l'acròlit, que consisteix a muntar una escultura amb peces de marbre i altres pedres de procedència i color diversos, per fer la Janua Caeli.

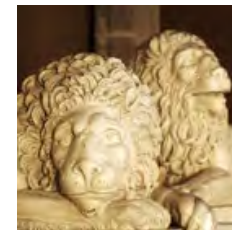
Escultura

Lleons

Els dos felins de guix de Damià Campeny que es troben al Saló dels Lleons estan en posició ajaguda. L'un té el cap aixecat, com si estigués vigilant i a punt d'iniciar un rugit, mentre que l'altre descansa amb la testa recolzada sobre les potes.

Els dos lleons de guix estan ajaguts, l'un amb el cap aixecat i l'altre descansa amb el cap sobre les potes.

Mastí

La figura de guix, obra de Damià Campeny, que es troba a l'entrada del Saló de Cònsols representa un mastí. El gos està assegut sobre les potes del darrere.

L'estil del mastí de Damià Campeny és un compromís entre el neoclassicisme i el naturalisme.

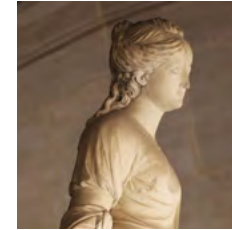

Salvador Gurri

(Tona, 1749 - Barcelona, 1819) Salvador Gurri i Coromines és l'escultor més representatiu de la transició entre el Barroc i les idees neoclàssiques. Va desenvolupar una extensa activitat com a escultor de retaules: són obra seva els de les esglésies de Sant Antoni de Vilanova i la Geltrú (1770), Santa Maria de Mataró i Santa Maria del Mar de Barcelona (1771-1782). Gurri va treballar també en la Catedral Nova de Lleida.

L'any 1777 va ser nomenat acadèmic de mèrit de la Reial Acadèmia de San Fernando de Madrid i l'any següent va entrar a formar part de l'equip de professors de l'Escola de Nobles Arts de la Llotja, on va tenir entre els seus deixebles a Damià Campeny.

Obres de l'artista a la Llotja

La Indústria

El Comerç

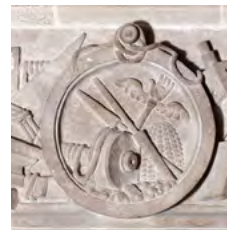
Escut de la Verge

Escuts de la Junta de Comerç

Al·legoria de la Ciència

Al·legoria de la Indústria

Al·legoria de la Agricultura

Al·legoria del Comerç Marítim

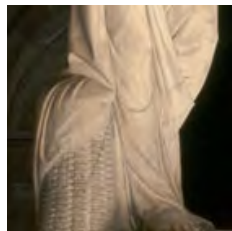
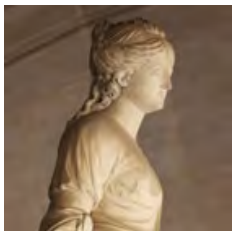
Escultura

La Indústria

Indústria de Salvador Gurri és una figura femenina amb els peus nus i vestida ricament que sosté amb la mà dreta un ceptre, damunt del qual hi ha una mà oberta amb un ull al mig. Als seus peus hi ha un rusc d'abelles. El ceptre és símbol de grandesa i promptitud, mentre que la mà ho és d'indústria i artifici, perquè quasi totes les arts es practiquen amb l'auxili de les mans. L'ull mostra la prudència amb què la indústria s'ha de regir. Quant al rusc, representa la laboriositat i el treball, atès que l'activitat de les abelles és coneguda i apreciada des de ben antic.

La Indústria sosté un ceptre, damunt del qual hi ha una mà oberta i un ull al mig. Als seus peus hi ha un rusc d'abelles.

Don Salvador Gurri á Compte de las Estatuas Que está treballant per la Escala principal, 90 lliuras.

Reial Junta Particular de Comerç de Barcelona, 1802

Escultura

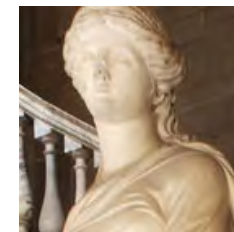
El Comerç

Comerç, de Salvador Gurri, és una figura femenina descalça i molt ben vestida que sosté amb la mà dreta el corn de l'abundància, objecte vinculat al concepte de comerç perquè proporciona contínuament riquesa. Als seus peus, hi descansa un lleó vigilant.

Segons la llegenda, Rea va salvar el seu fill Zeus –Júpiter, per als romans– de la crueltat del seu pare Cronos –Saturn–, que devorava els seus descendents un a un així que naixien. Zeus es va criar a Creta, on les nimfes del mont Dicte o Ida i els curets, déus menors cretencs, es van fer càrrec d'ell. Zeus s'alimentava de mel i bevia la llet que li proporcionava una cabra de la nimfa Amaltea –altres versions del mite, però, suggereixen que Amaltea era una cabra–, mentre els curets ballaven danses frenètiques fent molt de brogit amb les armes per tal que el pare no sentís els plors de l'infant. Un dia, jugant, Zeus va trencar la banya de la cabra, que va regalar a la seva dida Amaltea, i li va prometre que del corn sortirien sempre tots els fruits que desitgés; d'aquí l'expressió cornu copiae, que vol dir 'corn de l'abundància'.

El corn de l'abundància, símbol del comerç, proporciona contínuament abundor.

Escut de la Verge

L'*Escut de la Verge*, obra de Salvador Gurri de forma arrodonida i amb un alt relleu poderós, està envoltat per fulles de llorer i guarnit amb garlandes que dibuixen les lletres M i A, en referència al nom de la Mare de Déu. Dos caparrons alats, situats als seus laterals, sostenen el coronament i diversos elements tals com una creu, una campana, un gerro o un encenser.

L'escut està situat a la sobrellinda de la porta que donava accés a la capella, a l'ala del carrer dels Encants del pati de la Llotja.

Relleu de Salvador Gurri amb l'escut de la Verge a la sobrellinda de la porta que donava accés a la capella des del pati.

Escuts de la Junta de Comerç

Els *Escuts de la Junta de Comerç* realitzats per Salvador Gurri estan ubicats en les balconeres centrals de l'escala d'honor i de la galeria de la planta noble que dóna al pati de la Llotja.

Relleus de Salvador Gurri amb l'escut de la Junta de Comerç a la sobrellinda de la balconera central de l'escala d'honor i a la sobrellinda de la balconera central de la galeria de la planta noble que dóna al pati.

Al·legoria de la Ciència

En l'*Al·legoria de la Ciència*, Salvador Gurri hi va representar una esfera alada que reposa sobre un llibre i està coronada per un triangle dins un medalló. En l'interior d'aquest, també hi ha un mirall i el caduceu de Mercuri, mentre que al seu exterior hi ha diversos objectes: una bola del món, un compàs, un llibre obert, una llança, un escut i un animal, l'òliba.

L'esfera alada significa que no hi pot haver ciència si no s'eleva l'intel·lecte a la contemplació de les coses: el llibre il·lustra el coneixement i el triangle simbolitza la perfecció, objecte de la ciència. El mirall diu que els sentits permeten a l'intel·lecte la cognició de les substàncies ideals, mentre que el caduceu de Mercuri apareix com a símbol del comerç.

Els objectes que es troben a l'exterior del medalló estan relacionats amb diverses àrees del coneixement: la geografia, les matemàtiques i la disciplina militar, mentre que l'òliba és l'atribut de la deessa Atena i el símbol de la saviesa.

El relleu està ubicat a la balconera del braç dret de l'escala d'honor de la Llotja.

Relleu de Salvador Gurri que simbolitza la ciència a la sobrellinda de la balconera dreta de l'escala d'honor.

Al·legoria de la Indústria

L'*Al·legoria de la Indústria*, obra de Salvador Gurri, mostra un medalló que conté en el seu interior un rusc d'abelles, una politja i un ceptre alat al damunt del qual hi ha una mà oberta amb un ull al mig.

Les abelles representen des de temps antic la laboriositat i el treball, qualitats humanes atribuïdes també a aquests animals. El ceptre és un símbol de grandesa i promptitud i la mà ho és d'indústria i artífici, ja que quasi totes les arts es creen amb les mans. L'ull al centre del ceptre simbolitza la prudència amb què la indústria s'ha de regir.

Aquest relleu està ubicat a la balconera del braç esquerre de l'escala d'honor de la Llotja.

Relleu de Salvador Gurri que representa la indústria a la sobrellinda de la balconera esquerra de l'escala d'honor.

Al·legoria de la Agricultura

En l'*Al·legoria de la Agricultura*, obra de Salvador Gurri, aquesta es representa mitjançant una corona de torres i murs, atributs de la deessa Cíbele, envoltats per un cercle amb els dotze signes celestes que representen els mesos de l'any. També hi figuren diversos fruits, un arbret que simbolitza l'amor de l'agricultor envers les plantes, espigues de blat que indiquen que la finalitat principal d'aquest art és la de multiplicar les collites, una arada, un sedàs i una pala o forca esbossada.

Aquest relleu està ubicat a la banda dreta de la galeria que dóna al pati neoclàssic.

Relleu de Salvador Gurri que representa l'agricultura a la sobrellinda de la balconera esquerra de la galeria de la planta noble que dóna al pati.

Al·legoria del Comerç Marítim

L'*Al·legoria del Comerç Marítim*, obra de Salvador Gurri, mostra un medalló a l'interior del qual hi ha diversos elements marítims: un far, un fragment d'àncora i el que semblen les tres puntes d'una forca, que podrien fer referència al trident de Neptú. També hi apareixen representats un casc alat i un caduceu, símbols del déu del comerç, Mercuri.

A l'exterior del medalló, en un dels laterals, es veu una au sobre diversos paquets i llibres oberts, probablement relacionats amb la navegació, i també un compàs. En l'altre costat es distingeix una vela, les cordes d'un vaixell i una bossa plena de monedes, el marsupium de Mercuri, en referència un altre cop a la vinculació del déu amb el comerç.

Aquest relleu està ubicat a la banda esquerra de la galeria que dóna al pati neoclàssic.

Relleu de Salvador Gurri que simbolitza el comerç marítim a la sobrellinda de la balconera dreta de la galeria de la planta noble que dóna al pati.

Escultura

Escut de la Junta de Comerç

L'Escut de la Junta de Comerç va ser realitzat per l'escultor Jeroni Mauri a partir d'un dibuix de Pasqual Pere Moles, director de l'Escola de Nobles Arts.

L'escut està situat a la sobrellinda de la porta que dona accés al Saló de Contractacions des del pati de la Llotja, a la banda del carrer dels Encants.

Relleu amb l'escut de la Junta de Comerç a la sobrellinda de la porta que dona accés al Saló de Contractacions des del pati. El dibuix de l'escut el va fer Pasqual Pere Moles i Jeroni Mauri el va esculpir.

Nicolau Traver

(Barcelona, segles XVIII i XIX) Nicolau Traver i Montanya, fill del també escultor Joan Traver, va néixer a Barcelona a la segona meitat del segle XVIII. Se'l considera un dels escultors més rellevants de la seva generació; tanmateix, es coneixen pocs detalls de la seva biografia. Pel que fa a la seva obra, bàsicament de temàtica religiosa, ben poques peces han perdurat fins a l'actualitat.

L'estil de Nicolau Traver està a cavall de la tradició barroca del segle XVII i el classicisme acadèmic de final del XVIII. Va treballar en el retaule major d'Esparraguera i en el de Sant Pere de Terrassa, ambdós desapareguts. També va ser autor de nombrosos retaules d'esglésies de la ciutat de Barcelona, entre d'altres els de Sant Vicenç de Sarrià (del qual només es conserven fotografies), Santa Anna (igualmente desaparegut), Sant Jaume (del que roman la traça, dibuixos i alguna fotografia) i Sant Felip Neri. A la Biblioteca Museu Víctor Balaguer de Vilanova i la Geltrú es conserva la seva creu de Sant Gregori de la Geltrú, una pedra de terme que representa a Crist en una cara i al papa medieval a l'altra.

Obres de l'artista a la Llotja

Neptú

Neptú

Nicolau Traver va representar el seu *Neptú* de la font del pati neoclàssic amb els atributs característics d'aquesta divinitat clàssica: un home gran, dret i amb una llarga barba i una abundant mata de cabells. Recolza el braç esquerre damunt el timó d'una nau i amb la mà sosté l'inconfusible trident; amb la dreta agafa un ceptre que simbolitza el seu domini. Dos dofins l'acompanyen.

Els mariners invocaven la protecció de Neptú per assegurar-se una navegació tranquil·la i sense perills.

Tu, que el regne obtingueres prop de la terra, d'onades incertes, i portes el trident, amb qui els rius sagrats correm a trobar-nos, vine i escolta, Neptú, ben atent aquest que et suplica.

Ovidi, Les metamorfosis

Antoni Solà

(Barcelona, 1780-Roma, 1861) Antoni Solà i Llansas és un dels escultors més destacats del neoclassicisme europeu. Va ser alumne de l'Escola de Nobles Arts de la Llotja i l'any 1803 va rebre una beca de la Junta de Comerç per ampliar els estudis d'escultura a Roma.

Antoni Solà va desenvolupar la seva carrera artística a la capital italiana, on es va establir definitivament, i va ser un dels dos únics estrangers –l'altre fou el danès Bertel Thorvaldsen– que van ostentar la presidència de la prestigiosa Acadèmia de San Luca, principal difusora de l'art neoclàssic. Va intervenir de forma decidida en els afers culturals romans i va defensar, en l'àmbit artístic, la imitació dels antics grecs i la recerca de la bellesa ideal, com es pot constatar tant en les seves escultures com en els discursos acadèmics i les lliçons adreçades als seus deixebles.

L'escultor va rebre les màximes distincions del seu temps i va treballar per a reis, prínceps i nobles i per a l'església. Es conserven obres seves a Roma, Madrid, Bolonya, Ourense, l'Havana i Mérida (Mèxic). A Barcelona, hi ha escultures de Solà a la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, al Museu Nacional d'Art de Catalunya i al Museu Frederic Marès.

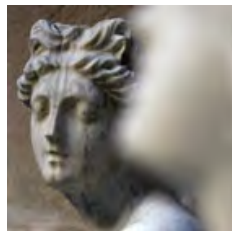
Obres de l'artista a la Llotja

Les nereides

Les nereides

Antoni Solà va representar les dues nereides com a dones peix. Les dues seuen nues sota la figura imponent de Neptú, al peu de la font, i cada una duu una petxina a la mà.

Les nereides són ninfes marines i formen part del seguici de Neptú.

[...] els van sortir a trobar les joves filles de Nereu, les unes d'ací i les altres d'allà: la deessa Tetis va agafar pel darrere el timó, per protegir-los entre els esculls errants.

Apol·loni de Rodas, Les argonàutiques

Francesc Bover

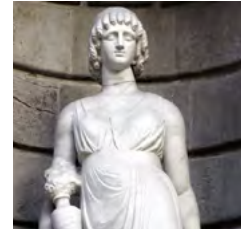
(Santa Maria de Corbera, 1769-Barcelona, 1831) Francesc Bover va ser alumne de Salvador Gurri a l'Escola de Nobles Arts de la Llotja. L'any 1789, la Reial Junta Particular de Comerç de Barcelona li va concedir el primer premi d'escultura, i l'any següent, el va pensionar a Roma, on va romandre ampliant la seva formació artística fins al 1795.

El 1797, després de la seva estada a Roma, Francesc Bover va ser nomenat tinent director de l'Escola de Nobles Arts de la Llotja, on va exercir de professor fins a la seva mort.

Obres de l'artista a la Llotja

Europa

Àsia

Europa

L'Europa del pati de la Llotja és obra de Francesc Bover. És una dona que té als peus una tiara pontifical –mitra alta cenyida per tres corones–, al·lusiva a l'autoritat de l'Església. Al cap hi porta la corona reial, que fa referència al domini d'Europa sobre la resta del món; i amb la mà esquerra sosté un llibre, símbol del coneixement, en el lloc del qual hi descansa una òliba, una au antigament consagrada a Atena –l'antecedent grega de la Minerva romana–, deessa de la saviesa.

En els principals tractats d'iconografia, Europa es presenta tal com la va concebir Francesc Bover: una dona luxosament vestida, per les grans riqueses que té el continent, que porta una corona al cap, amb cornucòpies plenes de tota mena de fruits i cereals, i que sosté amb una de les mans un llibre amb una òliba al damunt. Sovint, a més, sosté amb l'altra mà objectes com instruments musicals, un cartabó, cisells o una paleta de pintor, que mostren, d'acord amb la interpretació de l'època, la superioritat del continent sobre les restants parts del món, tant en les armes com en les lletres i en les arts.

L'òliba sobre el llibre [...] mostra la seva perpètua i constant superioritat sobre les restants parts del món, tant en les armes com en les lletres i en les arts liberals.

Cesare Ripa, Iconologia

Escultura

Àsia

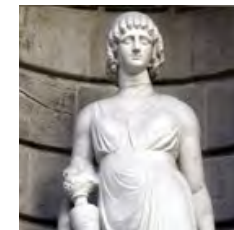
L'*Àsia* de Francesc Bover és una dona vestida elegantment i amb els cabells rinxolats. Amb la mà dreta sosté una àmfora plena a vessar de productes i un collar de perles, i amb l'esquerra, un ram petit de flors i fruits d'espècies aromàtiques.

El vestit i les joies mostren la riquesa d'Àsia i els fruits fan referència a la benignitat climàtica del continent, que produeix tot el que els seus habitants necessiten per viure.

Dona [...] abillada amb un vestit brodat d'or i perles i joies valuoses. Sosté un ram petit de fulles verdes i alguns fruits de les plantes del pebre i el clau.

Cesare Ripa, Iconologia

Manuel Oliver

(Segles XVIII i XIX) De la biografia i de la producció artística de Manuel Oliver se sap poc més que el fet que va ser alumne de l'Escola de Nobles Arts de la Llotja. Hi ha constància que la Reial Junta Particular de Comerç de Barcelona li va atorgar una pensió per continuar els estudis d'escultura a Roma, i que va residir a la capital italiana de 1791 a 1795. L'acadèmia romana de San Luca li va atorgar un premi, fet que fins aleshores no havia aconseguit cap artista espanyol.

Obres de l'artista a la Llotja

Àfrica

Amèrica

Escultura

Àfrica

L'*Àfrica* que Manuel Oliver va fer per al pati de la Llotja és una dona amb un rostre de trets negreus. Du per única vestimenta una pell de lleó de la que sobresurt una urpa i el cap del felí; a la testa hi porta un elm que té com a cimera un cap d'elefant; amb la mà esquerra sosté un corn de l'abundància. La dona es recolza en el tronc d'una palmera plena a vessar de dàtils.

L'elefant era per als romans l'animal africà més característic, i el lleó és un altre dels exponents més representatius de la fauna del continent. Amb la cornucòpia, per una altra banda, es vol destacar la riquesa natural i la fertilitat d'Àfrica.

La testa d'elefant se li posa per aparèixer d'aquesta manera en una medalla de l'emperador Adrià. És un animal molt propi d'Àfrica, fins al punt que aquells pobles el porten a la guerra.

Cesare Ripa, Iconologia

Escultura

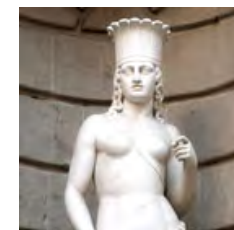
Amèrica

L'estàtua del pati de la Llotja que representa Amèrica va ser creada per Manuel Oliver. És una figura femenina d'expressió hieràtica que duu el cap cobert per una toca de plomes i amb el peu dret trepitja el cap d'un home. Amèrica es representa nua, tot i que es cobreix les vergonyes amb draps de cotó. El personatge recorda les ferotges amazones de la mitologia.

El crani humà que aixafa amb els peus mostra ben clarament com aquella gent, donada a la barbàrie, sovint s'alimenten de carn humana, es mengen els homes que han vençut en la guerra, els esclaus que compren i altres víctimes, segons les ocasions.

Cesare Ripa, Iconologia

Escultura

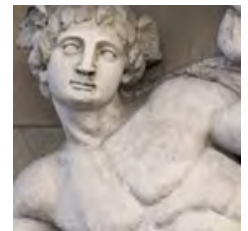
Bernat Crespís

Mercuri

El *Mercuri* de Bernat Crespís que adorna el frontó del carrer del Consolat de Mar és un jove bell i atlètic. Duu el típic casc alat, anomenat pètasus, i amb la mà esquerra sosté el marsupium, la bossa dels diners, dos dels seus atributs principals.

El Mercuri d'un dels frontons de la façana dels Encants de la Llotja sosté el marsupium amb la mà esquerra.

Escultura

Minerva

La *Minerva* de la façana del carrer del Consolat de Mar, realitzada com el Mercuri per Bernat Crespís, és una jove atlètica que porta un elm al cap, sosté un escut amb el braç esquerre i un ceptre, símbol del seu domini, amb la mà dreta.

La Minerva d'un dels frontons de la façana dels Encants de la Llotja sosté l'escut i el ceptre, i al cap hi porta l'elm.

